

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 6

Sven Scholander och Jeremias i Tröstlösas dikter

15. SMÅPRAT MED MIN GAMLE VÄN MÄNEN

16. EN LITEN MAJVISA FRÅN »LUTHAGEN»

17. BÄSTA MUSIKEN

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS

Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuke tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER* E I OSTRUKNA Oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingret, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

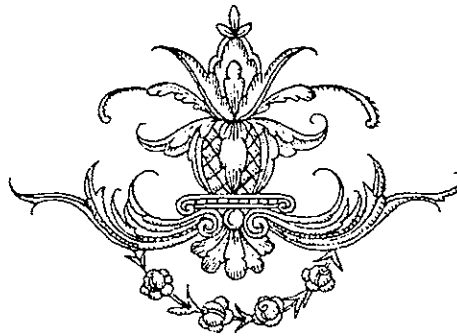
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

15. Småprat med min gamle vän månen

(Sven Scholander)

Sven Scholander.

Långsamt och med elegisk humor.

Sång.

Luta.

Obs:
Contrabasarna
stämmas:
e a h ciss d, f, g, a, b, c

Piano.

mf

1. Nej, se på må-nen! Nå, gam-le vän, går du² där än-nu och slar-var?
Går där så rund som så mång-en gång då du ö-ver speg-lan-de vat-ten

ad lib.

Fast du bort-trött-na för län - ge - sen jämt samma väg dock du lar - var!
lyss-nat till lut-spel och smäk-tan-de sång to - nan-de vekt ge - nom nat - ten.

1. rit. *2. rit.*

(lös) *rit.* *rit.* *h.t.* *h.t.*

v. 3 *sempre p*
v. 4 *mf*
a tempo

3. Of - ta du göm - de dig, helt dis - kret, när ge - nom fön - ster, som glän - tats,
4. Ha - de jag nå - got att sä - ga blott in - för all vär - l - der - nas Her - re

a tempo

E. C. 730

v. 3 molto leggiero e piano

in jag mig smu-git, till vem dublott vet, där jag ren o - tā - ligt vän - tats!
 skul-le din lön du för län - ge - sen fått nu får du vän - ta, dess - vär - re!

v. 3 molto leggiero e piano

v. 3 molto leggiero e piano

Lento assai.

mf Mån' med sitt run - da an - le - te log, *p* vis - kan - de tyst i mitt ö - ra:

mf *p*

mf *p*

pp rit. "Re - dan för mig har det dik - tats nog, *ppp rallent.* har du ej bätt - re att gö - ra!"

pp *ppp*

pp *ppp*

pp rit. *ppp*

ppp stillaligg v. hand

ppp *ppp*

16. En liten majvisa från "Luthagen"

(Sven Scholander.)

Sven Scholander.

Moderato.

Sång.

1. Fru Ma - ja å - ter gäs - tar vår kä - ra, gam - la
 2. Och luf - ten fylls av rös - ter från ving - at få - gel -
 3. Se, är - lan går och trip - par i svart - grå vår - kos -
 4. Och i - gel - kot - te - pa - ret ur vin - ter - sön - nen
 5. Vad har jag mer på tom - ten som gläds åt sol och
 6. Ack ja, för skön är vå - ren! Den är vår lju - va

Luta.

Piano.

nord, och prytt med bro - kig mat - ta den vin - ter - nak - na
 folk, som un - der ju - bel - sång - er sökt bo på kvist, i
 tym, ko - kett med vipp på stjär - ten som det är hans ku -
 väckt, ä' hung - ri - ga, det har di ge - men - samt med sin
 vår? Flug - snap - par - far på pin - nen till hål - ken sin där
 tröst vid tan - ken på allt rus - ket som föl - jer var - je

REFRÄNG:
2dra gång alla:

jord. Och björ - kens ka - la kvis - tar fått bru - de - slö - jan
 hålk. God dag, herr fink, fru sva - la, väl - kom - na sö - ta
 tym. Och ek - orrn vin - ter - päl - sen bytt ut mot värns pal -
 släkt. Nu går di där och tas - sar när skym - ning fal - ler
 står. Han är för da - gens kost - håll än - nu ej rik - tigt
 höst. Så låt oss al - la gläd - jas åt vå - rens vä - na

1.
 grön, och so - len den är brud - gum, vår jord dess brud så
 ni! Du trast, stäm upp i fu - ran din bäs - ta me - lo -
 tå, han tog, då han fått väl - ja, en som är min - dre
 grå och sö - ker upp allt små - kryp, som vår'n plär bju - da
 trygg, ty än - nu är det ont om båd' flug - ga, broms och
 tid, och öpp - na vå - ra hjär - tan för all dess lju - sa

2. *poco rit.*
 skön! Och brud - gum, vår jord dess brud så skön!
 di! God fu - ran din bäs - ta me - lo - di!
 grå. Och väl - ja en som är mind - re grå.
 på. Nu små - kryp som vår'n plär bju - da på.
 mygg. Han ont om båd' flug - ga, broms och mygg.
 frid! Så hjär - tan för all dess lju - sa frid!

17. Bästa musiken

(L. Ricksson-Jeremias i Tröstlösa)

Sven Scholander.

Friskt.

Sång. *mf*

1. Den bäs - ta mu - si - ken, som up - på jo - la finns ej
 jag, jag vet en flic - ka, me' den ä jag be - kant, för
 blän - ker till i ö - go - nen å di ä vac - kert blå, å
 des - sa rö - da läp - par, be - skrivdom den som kan, å
 lil - la, gla - da sis - ka, tänk, va' du skrat - tar bra, å

Luta. *mf*

Piano. *p*
 (S. Runald)

poco rit. - - - a tempo

kom-mer från kla - ve - ret och ej från kla - ri - net - ten, å in - te från fi - o - len de'
 hen - ne har jag rå - kat så mån - ga, mån - ga gån - ger, å de' ä en somskrat - tar så
 des - sa blå - a ö - gon, di tycks mej all - ti skrat - ta. Så ryc - ker de' i gro - par - na i
 tän - der - na di blän - ka så glän - san - de å vi - ta. Men tyst, här kom - mer skrat - te! här
 va' de' ä oss ljuv - ligt att sit - ta här å lyss - na. Nu ä jag ba - ra räd - der, kan -

poco rit. - - - a tempo

poco rit. - - - a tempo

poco rit.

troll-doms-nä-te' spinns, som fån-gar som ett in-te kar-ske jät - gar - ten! För
 in-ner-li-gen grant så att de' ä som om hon-sjön-ge sån - ger! Hon
 hen-nes kin-der små där ung-doms-rö-da ro-sor ha' bli't sat - ta! A
 ä de'! Ja, min-sann! De' ä som drill på drill, en toc-ka li - ta! De'
 ske en vac-ker dag ska' di-na gla-da to-ner sorgsne tyst - na! För

a tempo

flic - kor di ä bätt - re än al - la in - stru - ment, när
 kvitt - rar som en sis - ka, de' ä som fåg - la - låt, de'
 nu ha' skrat - te' hun - nit allt ner till hen - nes mund, där
 smy - ger ä vill göm - ma sej, men kan ej göms - le få, då

rit.

a tempo

gla - da skrat - te' spe - lar ä när hjär - tat står på glänt. 2. Å
 till - rar som en vår - bäck i so - la, sö - der - åt. 3. De'
 tror jag att vi lug - nar oss en li - ten, li - ten stund. 4. Ja
 svin - gar de sej opp - åt som en få - gel i de' blå! 5. Du

p^{5.}

sor - gen den kan kom - ma när hjär - tat står på glänt, då

p

The first system of the score consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major, starting with a piano (*p*) dynamic and a fermata over the first measure. The lyrics are "sor - gen den kan kom - ma när hjär - tat står på glänt, då". The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The piano part features a steady accompaniment with some triplet figures.

rit.

spe - lar in - te skrat - te' på sitt gla - da in - stru - ment.

rit. - - - *a tempo* *poco a poco lento*

rit. - - - *a tempo* *poco a poco lento*

The second system continues the piece. The vocal line has a *rit.* (ritardando) marking. The lyrics are "spe - lar in - te skrat - te' på sitt gla - da in - stru - ment.". The piano accompaniment also features *rit.* markings and a *poco a poco lento* (ritardando) section. The score includes various musical notations such as slurs, accents, and dynamic markings.

The third system shows the continuation of the piano accompaniment. It features a series of chords and melodic lines in the right and left hands, with some slurs and dynamic markings. The system concludes with a final chord in the right hand.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFLET 7

ELIAS SEHLSTEDTS DIKTER

- 18. SE GLAD UT
- 19. EN SÖNDAGSMORGON I SKOGEN
- 20. TORSKNING

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotsändliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste när och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER* E I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven *r* vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

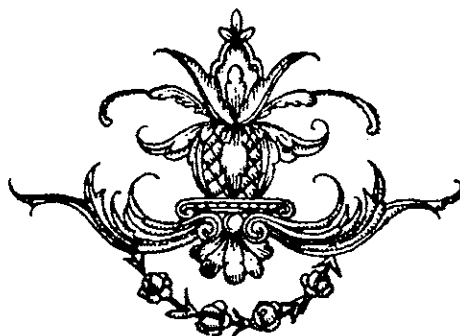
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

18. Se glad ut

(Elias Sehlstedt.)

Sven Scholander.

Tempo di valso. Friskt och frejdigt.

Sång.

1. Man bör ju tro allt som står skri-vet. Ja
fröj-der-nas njugghet man kla-gar, fast
vo-re jag präst-man till-li-ka, med
vo-re jag född att re-ge-ra, så
gla-da, dem vill jag för-sva-ra, de
jor-dis-ka sor-ger-na pres-sa blott

Luta.

Piano.

visst, om det rim-lig-het har! Att sor-gen är skuggan av li-vet, det
or-sa-ken al-drig be-tänks: Gör man sig ej ro-li-ga da-gar nog
kra-ge och lång-kap-pa bak, jag skul-le för fol-ket pre-di-ka så
skul-le jag sty-ra mitt land all-var-ligt, men än-då ran-ge-ra att
trump-na för-tjä-na sin grav, och vo-re jag mäs-ter-man ba-ra jag
hop-pet i put-ten ej går! Må å-ren fritt snö-ga min hjäs-sa blott

tror jag vi vet li - te var! Då bör man ju un - na sitt hjär - ta var
 slip-per man få dem till skänks! Att nek-tar av sur-kål be - gå - ra där -
 gläd-jen stod högt upp i tak! Jag skul-le ej vatt-na, som des - sa, med
 fol-ket fick ro - ligt i - bland. Den sma-ken är gam-malt in - bi - ten, kung
 högg-de - ras dum-hu-ven av! Om ö - det sig an-mä - la lå - ter och
 hjär-tat har blom-man-de vår! Och ro-pas jag o - för-tänt re - dan av

sol-glimt i skug-gor-nas dal. _____ Se glad ut, och töm din po - kal, och sking-ra din
 till ing-en rim-lig-het ges. _____ Se glad ut, det är min kat - kes, min lag och min
 tå - rar er and-li - ga växt. _____ Se glad ut, det ble-ve min text, min sång och min
 Gus-taf, han viss-te det han. _____ Se glad ut, det gör vad det kan, och stär-ker kre -
 kan-ske min o - lyck - a vill. _____ Se glad ut, så skämsdet slå till, och vän-der nog
 dö-den, så sä - ger jag än. _____ Se glad ut, min him-mel-ske vän, så föl - jas vi

1-5. 6. *più lento.*

smär - - - ta! _____ 2. På
 lä - - - ra! _____ 3. Och
 mäs - - - sa! _____ 4. Och
 di - - - ten! _____ 5. De
 å - - - ter! _____ 6. Må

se
più lento.

più lento.

19. En söndagsmorgon i skogen

(Elias Sehlstedt.)

Sven Scholander.

Innerligt, ej för långsamt.

Sång. *mf*

1. Ja, jag hör, ja, jag hör hur det su - sar i skog: Det är vår - vin - dens
 2. Och ett tem - pel för - visst är na - tu - ren, som står ma - je - stä - tisk och
 3. Vad som skim - rar i dal, kan - ske in - te du vet, vad som skif - tar på

Luta. *mf*

Piano. *p*
(S. Runald.)

fläkt, se - dan vår - so - len log. Och det por - lar i berg och i dal på en gång: Det är
 hög i den blom - man - de vår. Och dess ö - ver - ste - präst i sin ta - la - re - stol är den
 äng, skall jag sä - ga dig det: I vart strå, i var knopp, i var blom - ma, som ler, Guds för -

vår - bäck - kens sång. Lär - kan sjung - er sin hymn ö - ver da - lar och fält, och i jub - lan - de
 strå - lan - de sol. Och den bok, hon slår opp på sitt al - ta - re - bord, är en e - vig - hets -
 sam - ling du ser. He - ligt visst är det rum, där du an - dactsfull står, och den skug - ga du

IV III

lov un-der him-me-lens tält kling-ar tras-tar-nas sång ut-i björk och i alm som i
 skrift av Guds le-van-de ord. Och dess lä-ra är hög, och var dogm, som han har, är som
 ser ö-ver äng-ar-na går, och som går ut-i dag, som i sek-ler hon gått, är Guds

Musical notation for the first system, including vocal line and piano accompaniment.

kyr-kan en psalm. 4. Allt är re-do till bön, allt är hel-gat till frid. Sjal-va
 stjär-nor-na klar. blott.
 man-tel-fäll blott.

piu lento

Musical notation for the second system, including vocal line and piano accompaniment.

luf-ten sig skilt i-från o-ro och strid. Allt är lugnt, allt är fritt i-från ägg, i-från

ppp

Musical notation for the third system, including vocal line and piano accompaniment.

hat. Låt oss hål-la sab-bat.

rit.

Musical notation for the fourth system, including vocal line and piano accompaniment.

20. Torskning

Elias Schlstedt.

Sven Scholander.

Friskt, ej för fort.

Sång.

mf

1. Fort i bå-ten rev och kro-kar! Sol'n ur ha-vet tit-tar. Då gar tor-sken
 2. Tag från väg-gen dragg och vät-tar och din bös-sa läs-ka! Vin-den fris-ka,
 3. Där är just mitt fis-kar-stäl-le, där vid des-sa ban-ka, där har jag och
 4. Fis-ket lyc-kas, ha-vet su-ger, fram ur väs-kan lir-ka lil-la "tum-larn"

Luta.

mf

Piano.
(S. Runald)

p

till" och sno-ka stim-vis, här och där. Al-drig den en fisk-stjärt hit-tar, som på ö-rat
 dim-man lät-tar, kvickt gör foc-ken lös. Var är "plun-tan?" I min väs-ka. Jer-ker, är du
 gran-nas Pel-le dra-git torsk i kapp. Ja, just här vi kas-ta an-ka och vårt "snö-re"
 jo den du-ger, det var gott som gull! Räk-na, Jer-ker! Vi ha cir-ka hun-dra. Det var

snu-sar: Poj-ka opp! Hör vin-den su-sar ö-ver väg och skär! Ras-ka
 sä-ker? Det var hin, vad bå-ten lä-ker, här är ös-ka, ös! Göm ej
 sän-ka. Jo! Det kun-de jag just tän-ka, vi ha napp på napp. Vi ha
 rag-gen! Hun-dra tor-skar! Tag in drag-gen, vi ha ö-kan full.

poco ferm.

poco ferm.

Ej för sista versen.

Ej för sista versen.

Ej för sista versen.

på allt vad I kun-nen, må-sar shri - a re - dan, "mor-gon-stund har
 bös - san! Lad-da, Cal - le! Den be - hövs kan hän - da: Säg ni sä - lens
 kom - mit just i smö-ret. Gud, styrk mi - na siu - nen: Jag tror jag fått
 Slap - pa hän - ga vå - ra se-gel, gör till rodd oss kla - ra! Vin - den moj - nat,

gull i mun-nen! bli vi en - se om. Or - ren spe - lar län - ge - se - dan.
 svar - ta skal - le? Tvi, den sa - tan dök! Nu är tid att snug - gan tän - da
 fan på "snö-ret," om jag kän-ner rätt. Hjälp mig! Jag får in - te in - 'en,
 ha - vets spe - gel speg-lar him-me - len. Glatt och lus - tigt hem vi fa - ra

Här är väst och trö - ja! Fis - ken ki-lar, om vi drö-ja; här är lu-van, kom!
 och sin to - bak kar - va. Gott, att när så här vi lar-va, ha sin pi-pa - rök!
 håll med hå - ven un - der. Sic - ken knub-ber! Toc-kna kun-der ny-pas ej så lätt.
 från vårt fis - ka - fän - ge. Vi få vän-ta väl och län-ge på en fångst som den.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 8

ELIAS SEHLSTEDTS DIKTER

21. SOMMARAFTON
22. MÅNSKENSIDYLL VID HAVET
23. MIN SALIG FARMOR
24. EN VÅRMORGON

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8.o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabasstörer helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingret, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

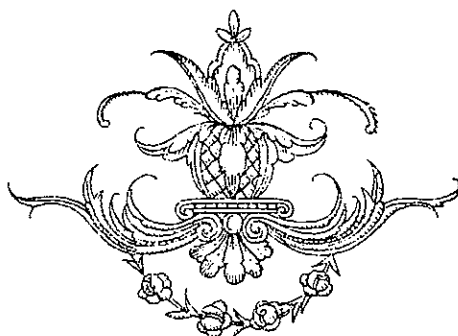
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

21. Sommarafton

(Elias Sehlstedt.)

Gemytligt och tryggt.

Sven Scholander.

Sång. *mf*

Jag går här i sko - gen bland blom - mor och barr och är så o - än - de - ligt kry, Jag
 Du bok - mal, som kla - gar dig kräm - pig och sjuk, det tror jag för - bas - kat så väl, Ut
 Nu går jag och rul - lar min kull - ri - ga kropp och mår lik - som pär - la - i gull, Jag
 I af - to - nens glans lig - ger ej - deru för - töjd och gung - ar på böl - jornas brant, Och

Luta. *mf*

Piano. *p*
(S. Runald)

sjung - er min vi - sa och rö - ker ci - garr och språ - kar med so - len i sky. Och
 med dig och väd - ra din gam - la pe - ruk och luf - ta din dam - mi - ga själ, då
 trass - lat mig in u - ti skogsfruns sa - lopp och slår mig bland blom - mor - na kull. Vi -
 ör - nen han seg - lar i svind - lan - de höjd och syns som en sex - sty - vers slant. Männ -

mol - nen sig klä - da i pur - pur och gull, och sko - gen av "ly - ror" är full. Och
 skall du nog se att du blir med var dag en le - van - de "fyr," just som jag! Jag
 sit ut - i berg och i bac - kar jag gör och glatt kul - byt - te - rar ut - för. Men
 tro varthan tän - ker på väg sig be - ge? Han ska visst till soln på su - pé. Men

Copyright 1930 by Elkan & Schildknecht, Emil Carelius, Stockholm.
 International Copyright secured and reserved. E. O. 732

kry som en sparv i guds grö - na na - tur jag flax - ar och fly - ger och far, Och
 gick he - la vin - tern och läs - te och skrev, och skum blev min håg och min syn. Jag
 ser jag hur ha - vet sig rul - lar motstrand, då väc - kes min vi - kin - ga - håg, Då
 so - len har slu - tat sin skim - ran - de gång och trött ut - i ha - vet hon sänks. Och

vill jag mig ta en hej - dund - ran - de lur jag hus i var bus - ke ju har. Man
 krymp - te i - hop och bok - stav - ligt jag blev som tor - ka - de ny - pon om hyn. Men
 kun - de jag ta själ - va far - mor i famn, så kär har jag sjö och våg. O -
 båk - kar - na lul - la med vag - gan - de sång små nic - kan - de blom - mottill sångs. Na -

basso bene marcato

blir li - te dam - mig och sol - brän - na får, men her - re min gud vad man mår!
 vå - ren kom has - tigt med blom - mor och sol, då flög jag från böc - ker och stoll!
 möj - ligt jag kan för mitt liv lå - ta bli att stic - ka min näs - tipp där - i!
 tu - ren vill so - va, var få - gel sig "satt" god - natt, lil - la sång - mö, god - natt!

22. Månskensdyll vid havet

(Elias Sehlstedt.)

Sven Scholander.

Lento, con elegia.

Sång.

Luta.

Piano.
(S. Runald.)

The first system of the score consists of three staves. The top staff is for the voice (Sång.), the middle for guitar (Luta.), and the bottom for piano (Piano). The piano part is by S. Runald. The tempo is marked 'Lento, con elegia.' The key signature has one sharp (F#) and the time signature is common time (C). The guitar part includes fingering numbers (1-4) and dynamic markings like 'pp' and 't'. The piano part features a melodic line in the right hand and a harmonic accompaniment in the left hand.

p a tempo

1. Den ble - ka må - nen tit - tar ned ur rik - tigt vän - ja mig i - fyr - båk tant sin lyk - ta ack, vad rör sig? Vil - ken lig - ga in - te hav och må - ne, människens barndoms -

ritard. - - -

p a tempo

ritard. - - -

pp a tempo

The second system continues the musical score. It includes the vocal line with lyrics in Swedish. The tempo is marked 'p a tempo'. The guitar part has a 'ritard.' (ritardando) marking. The piano part also has a 'ritard.' marking and a 'pp a tempo' marking. The lyrics are: '1. Den ble - ka må - nen tit - tar ned ur rik - tigt vän - ja mig i - fyr - båk tant sin lyk - ta ack, vad rör sig? Vil - ken lig - ga in - te hav och må - ne, människens barndoms -'. The piano part features a melodic line in the right hand and a harmonic accompaniment in the left hand.

skyn, och tyst är byn, i söm-nens mil-da blom-ster-ked - ja bun-den. Och nat-tens
från att se på mån, som vid vårt natt-kvar - ter sin lam - pa stäl - ler. Då in - tet
re'n, och vid dess sken man fal - ler lätt på gam - la Glun-tens tan - kar: Att jor-dens
syn vid sko - gens bryn! Det havs-frun är som kan - ske själv sig när - mar! Hon nal - kas!
land i må - nens brand. Hur lätt jag tän-ker mig på det - ta vi - set, med sam-ma
vän är söm - nen än. Lyck-sa - lig den som in - gen sömn be - hö - ver. Låt go - da

stjär-nor glitt - ra i det blå, och mol-nen gå i mju - ka toff - lor ö - ver him-la -
mänskligt ö - ga va - ka kan, då va - kar - han och störs ej av vår lil - la snarkning
ljus och lam-por i en bunt är ba - ra sirunt mot en av him - lens hem-ma-stöp - ta
Ack, det kun - de jag väl tro: Det var en ko, som slic - kar mån - sken och i - dyl - liskt
lugn och stil - la väl - be - hag som kon och jag, gick sö - ta mor och far i pa - ra -
an - dar va - ka som i kväll kring vå - ra tjäll och lys som nu din frid allt-jämt där -

1-5.	6.
------	----

run - den. 2. Jag kan ej
hel - ler. 3. Den stol - ta
dan - kar! 4. Där bor - ta,
svär - mar. 5. Hur frid - fullt
di - set. 6. God natt, o

ö - ver!

pp *rit.* *dim.*

Flageol.

23. Min salig farmor

(Elias Sehlfstedt)

Sven Scholander.

Ej för fort.

Sång.

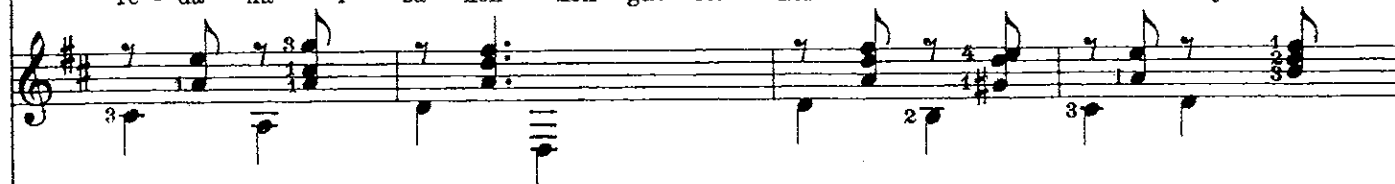

1. Min sa - lig far - mor var så rar med si - na
 2. Hon mång - a kung - ar lev - de ut och var mot
 3. För - stån - dig i sitt lev - nads - sätt till säll - skaps -
 4. Ap - tek hon an - såg rätt och slätt blott för en
 5. Än - nu i si - na sis - ta år hon stund - om
 6. En kväll, då man om ål - dern stred och vil - le

Luta.

Piano.
(S. Runald)

mång - a år på nac - ken, hon ha - de eg - na tän - der kvar och e - get
 a - deln mäk - ta bis - ter! Hon tål - de al - drig po - li - tik och ej en
 dam hon ha - de kat - ten. Hon åt sig al - drig mer än mätt och drack för -
 straff - an - stalt för ma - gen, gick stån - digt klädd i grön kas - kett och var - ma
 satt och spann vid roc - ken, och var, om jag så sä - ga får, en dun - der -
 re - da ha i sa - ken hon gav ett kort och raskt be - sked nyss ur en

hus i Pe - lar - bäck - en. Gift med en ma - gis - trats - per - son då dö - den
 skynt av pu - bli - cis - ter. Dem gav hon ing - en gång par - don och vil - le
 res - ten ba - ra vat - ten. Var kry i gam - la år än - nu och å - ter -
 toff - lor he - la da - gen. Hon var, om jag så sä - ga får en prakt - upp -
 gum - ma att stå bock - en. Men var man fråg - vis hur hon nått sin ål - der,
 li - ten slum - mer va - ken: "Ja, her - re gud, vad ti - den går," skrek gum - man

plöts - ligt skar av ban - det, fick hun - dra ban - ko i pen - sion och bod - de
 rakt ur värl - den so - pa, i - ty hon en gång fått den tron att det var
 håll - sam u - tan måt - ta, åt kväll var af - ton klock - an sju och gick till
 la - ga bland na - tu - ren och lev - de nä - ra hun - dra år för - u - tan
 svar - te hon de or - den, att ål - der - dom är kons - ten blott att le - va
 till, och snöt av lju - sen, "jag fyl - ler nit - ti - ni - e år och fat - tas

som - rar - na på lan - det, och bod - de som - rar - na på lan - det.
 bo - var al - li - ho - pa, att det var bo - var al - li - ho - pa!
 sångs tre - kvart till åt - ta, och gick till sångs tre - kvart till åt - ta.
 dok - tor och mix - tu - rer, för u - tan dok - tor och mix - tu - rer.
 läng - e här på jor - den, att le - va läng - e här på jor - den.
 ba - ra ett i tu - sen, och fat - tas ba - ra ett i tu - sen.

24. En vårmorgon

(Elias Sehlfstedt.)

Sven Scholander.

Moderato.

Sång. *mf*

1. Vid en li-ten bäck som bull-rar lig-ger jag förnöjd och glad. Och min lil-la korpus
 2. Li-ten talltrast står och boc-kar med sin flöjt på lumnig gren. Vin-den fat-tar mi-na
 3. Vir-tu-os på kam och gi-ga gö-ken gal i granens topp. Li-ten knubbig nyckel-
 4. Or-ren spe-lar på sin ly-ra, ek-orrn ut-i björ-ken gnor. Mju-ka tje-na-re, herr
 5. Nej, nu bör-jar so-len tit-ta allt-för ni-tiskt i sitt kall. I din skugga låt mig
 6. Ack, na-tur, när får jag mö-ta dig i-gen med liv och själ? Ty jag mäs-te hem och

Luta.

Piano. *mf*

kull-rar i ett rik-tigt ro-sen-bad. Fjä-ri-lar och slän-dor le-ka
 loc-kar och fri-se-rar om tu-pén. Jag na-tur vill nju-ta ba-ra
 pi-ga sväng-er sig i röd sa-lopp. Vart skall hon min lil-la tär-na,
 My-ra, får jag lov att sä-ga bror? Ing-en un-der att du stån-kar,
 sit-ta, kä-ra gam-la far-bror Tall. Ba-ra för att se på vå-ren
 skö-ta mi-na plik-ter nu, far-väl! Jag ditt gla-da säll-skap sak-nar

skim-ran-de i mor-gou-soln, mun-tert mig på nä-san pe-ka sip-pan och vi-oln.
 än-da i dess dju-pa grund, låt mig glad och to-kig va-ra blott en li-ten stund.
 vem har jungfruns kap-pa sytt? El-ler vart skall hon sig är-na? Fick jag svar? jo pytt!
 släpp den där och gå din kos! Säg, när en sån stock du kån-kar vem du tjä-nar hos.
 har jag hit till sko-gen gått. Far-bror är väl bra till å-ren, far-brors hår är grått.
 un-der da-gens tråk, min vän. Näs-ta mor-gon när jag vak-nar träf-fas vi i-gen.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 9

GUSTAF FRÖDINGS DIKTER

25. KORPERAL STORM

26. Å DU MÅ PÅ DÄ

27. STADENS LÖJTNANT

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konsthöv, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

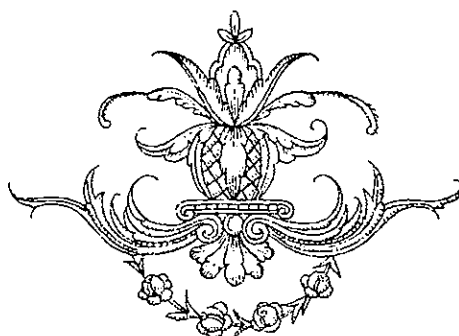
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

25. Korperal Storm

Gustaf Fröding.

Sven Scholander.

Marschtakt. Med mycken humor.

Sång. *ff*

p sempre bene marcato

Luta. *mf* *f* *ff*

Piano. (S. Runald) *p sempre bene marcato* *mf* *f* *ff*

1. När kor - pe - ral Storm var i kro - nans klä - der, då
svor, satt han svor, satt de os - te å brän - de å

geck han så stolt me sett stol - ta ge - vä - der på Tross - näs för ko - nung å
geck i e - xyss å me be - ne - na spän - de i blåd å tjang - til un - ge

land. Ge - väd - ret de sken i hans hand, bant - läd - ret de va som ett
form. Se här kom - mer Kor - pe - ral Storm! Re - kry - tor - na skvatt å be -

blank - skins - lä - der, på bö - xor - na satt en re - vä - der. Bant -
väd - rin - gen rän - de, å själ - va kaff - ti - ner - na vän - de. Re -

läd - ret de va som ett blank - skins - lä - der, på bö - xor - na satt en re - vä - der.
kry - tor - na skvatt å be - väd - rin - gen rän - de, å själ - va kaff - ti - ner - na vän - de.

1. 2. *più lento* *mf*
2. Han 3. Men nu ä kor - pra - len fäll kom - men på kne - ken, å
mf più dolce e più lento, meno marcato
p più dolce e più lento, meno marcato

hans un - ge-form ä fäll lag - der på ble - ken, ä var - ken tjang-til el - ler

blåd, nu be - kar kor-pra - len sin tråd, ä ä en sko-ma - ka - re,

be - kig av be - ken, ä kro - kig ä svag i knä-ve - ken; ä ä en sko-ma - ka - re,

più lento

be - kig av be - ken, ä kro - kig ä svag i knä - ve - (he) - ken.

26. Ä du mä på dä

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Lamentando.

Sång.

1. Mi jän - ta ho had - de sôm jän - te - ra plä två y - ger tå sol å ett
 2. Ho las i e bok å ho bynn - te å blä å va sôm ho rakt in - te
 3. "Nä all - ri, nä all - ri, nä ni gan - ger nä, förr tog ja fäll bä - sen, sôm
 4. O gös - ser, I al - le, som fal - ler på knä, I vet fäll, I hör fäll, hvalls

Luta.

Piano.
(S. Runald)

mf

poco rit. *a tempo*

hjar - te tå trä, ja låg där å kve sôm ett kräk på knä å sa: vell du ta mä, så
 alls va mä. Ja tö - la, ja ba: "ja vell fö, ja vell klä, ni kä - re lel - le tös mä dä
 jämt si - er bä, än krä - ke, sôm jämt si - er mä på dä. Ä du mä på dä, ä du
 jän - te - ra ä: Ä y - ga tå sol, så ä hjar - te tå trä, lätt jän - te - ra gå, ä I

poco rit. *a tempo*

poco rit. *a tempo*

(8va ad lib.)

u - schlija ä? Ä du mä på dä, ä du mä på dä? Ä ja tänk - te, att jän - ta va mä.
 bäs - te, sôm ä. Ä du mä på dä, ä du mä på dä? Da flint ho, da sa ho: "nä - hä!"
 mä på dä, ä du mä på dä, ä du mä på dä, nä ni gan - ger ni gan - ger nä!
 mä på dä, ä I mä på dä, ä I mä på dä? Ja tän - ker, ja tror I ä mä!

27. Stadens löjtnant

(Gustav Fröding)

Sven Scholander.

I jämnt skrittgalopp.

Sång

1. Vem kom - mer, vem ri - der, vem
2. Se so - len den ly - ser på
3. Se löjt - nan - ten små - ler så

mf sempre staccato

Luta

Piano
(S. Runald)

mp sempre staccato

kom - mer till häst! Åh kors i al - la ti - der, se löjt - nan - ten ri der, se
löjt - nan - tens ritt, se stöv - lar - na de ski - na så blan - ka och fi - na, han
milt som en präst, se löjt - nan - ten vri - der mus - ta - schen och ri - der, han

III

fru - ar - na i fön - stren, se pi - gor - na i hör - nen, han sit - ter som den fi - nas - te
 är så rak i ryg - gen, han är så smal om li - vet hans rock är av sis - ta - och
 häl - sar up - påt fön - stren, han nic - kar ne - dåt hör - neu och sit - ter som den fi - nas - te

prins på sin häst, o Gud, vad han är vac - ker i sin vi - ta väst, o
 yp - per - sta snitt, nej tit - ta ni, nej tit - ta ni, nej titt, titt, titt, nej
 prins på sin häst, o Gud, vad han är vac - ker i sin vi - ta väst, o

1. 2. 3.
 Gud, vad han är vac - ker i sin vi - ta väst! vi - ta väst!
 tit - ta ni, nej tit - ta ni, nej titt, titt, titt!
 Gud, vad han är vac - ker i sin

Strykes med pekfingersnageln*)

*) Med 3^e, ev. 2^a fingret på G däm - mes A - strängen utav så att den ej ljuder med vid strykningen över alla 6 strängarna.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 10

Gustaf Fröding och E. A. Karlfeldts dikter

28. JÄNTBLIG

29. JULIA JUPLIN

30. SÅNG MED POSITIV

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i och med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuke tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDERE* I OSTRUKNA Oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven *t* vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

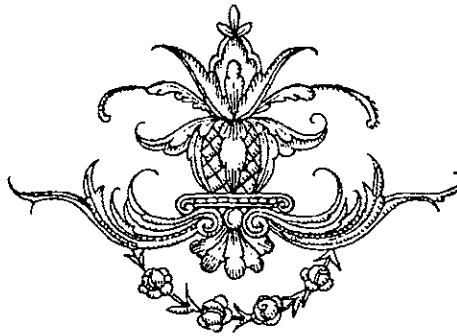
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

28. Jäntblig

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Tungt och långsamt. *f*

Sång. *f*

1. Å ak-ten er för jän-tor å de-ras fal-ska blig, det bli-ga-de åt al-la, hon bli-ga-de åt mig, hon neg å bleg åt al-la å sa-de all-tid ja, ty nu så å vi gif-ta å nu så å hon min, va-

sempre poco arpeggiato e bene marcato

Luta.

Piano. *(S. Runald)* *mf*

sempre poco arpeggiato e bene marcato

är en fal-sker jän-tas blig, som ha-ver kros-sat mig. Med blig har hon be-ta-git mig, med lo-va-de att föl-ja mig på li-vets tung-a stig. Men kom en ann å vin-ka-de, hon al-le-sam-man gos-sar-na, döm vil-le jän-tan ha. Må rag-gen ta allt ni-gan-de å ren-da kväll går hon på dans med hjär-te - vän-nen sin. Sen går hon hem å dän-ger mig, jag

1-3. 4. *ritardando*

blig har hon be-dra-git mig. 2. Hon tror jag går å hän-ger mig! neg å bleg å bli-ka - de. 3. Hon bli-kan-de å bli-gan - de! 4. Å

rit. *rit.*

29. Julia Djuplin

(A. E. Karlfeldt)

Sven Scholander.

1923

Tempo di polketta.

Sång.

Preludium ad lib.

Luta.

Piano.
(S. Runald)

1. På

Lars-mäss-bal med glans och ståt ren lju - sen fläm-ta matt och trög och tung är
 Ma - nu - ell Hon dan-sar in som vind från den mör-ka älv, så sol- och mån - hylt
 står som eld ur spel-mans rör och fladd - rar av och till, en käns - lig våg av
 blom-mor lyf - ta yrt på äng för vin - den si - na skört, så sva - jar här för
 säll-samt stol - ta namnsdagsdans, o Lars, du be - nå - da - de man, som lu - tar lur - vig
 kloc - ka prun - kar på vårt golv; när mid - natts-tim-man slår i luc-kan stå a -

spe - lets låt i dov och mu - len natt. Då sprin - ga sa - lens dör - rar upp och
 i sitt skinn som frö - ken Au - gus - ti själv. Det går ett sus från grupp till grupp, det
 män och mör nu vals - vin - den rör som han vill, och in - gen föl - jer var - je gupp på
 flöjt och sträng så mån - gen jung - fru - ört. Men in - gen kas - tar hög - re upp sin
 la - ger - krans mot des - sa ax - lars spann. En natt - gud lik du an - das upp din
 post - lar tolv och sjung - a tolv „gu - tår!“ Men få - fångtma nar ti - dens tupp med

strå - ken ger ett vin: Se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup -
 svärmar som fik - na bin kring Ju - li - a, kring djupp, djupp, djupp, kring Ju - li - a Djup -
 Kryl - boms vi - o - lin som Ju - li - a, som djupp, djupp, djupp, som Ju - li - a Djup -
 skä - ra kri - no - lin än Ju - li - a, än djupp, djupp, djupp, än Ju - li - a Djup -
 vi - rak av ljuv jas - min av Ju - li - a, av djupp, djupp, djupp, av Ju - li - a Djup -
 hal - sen full av vin Se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup -

lin, se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup - lin! 1. 5. 2. Sjung
 lin, kring Ju - li - a, kring djupp, djupp, djupp, kring Ju - li - a Djup - lin! 3. Det
 lin, som Ju - li - a, som djupp, djupp, djupp, som Ju - li - a Djup - lin! 4. Som
 lin, än Ju - li - a, än djupp, djupp, djupp, än Ju - li - a Djup - lin! 5. O,
 lin, av Ju - li - a, av djupp, djupp, djupp, av Ju - li - a Djup - lin! 6. En
 lin, se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup - lin! lin!

30. Sång med positiv

(E. A. Karlfeldt)

Sven Scholander.

*Fine.**Något långsamt, med nasalt, positivimiterande föredrag.*

Sång.

1-4. Njöt, njöt njöt njöt njöt njöt njöt, njöt njöt njöt njöt njöt njöt-njörrenjörre-njöt
(Med hårt sneddragen mund får man denna förtjusande refräng att låta riktigt bra!)

Luta.

Piano.

(S. Runald.)

1. En dam av ä - del van - del som står i to - baks - hau - del, hon
ri - der ö - ver gär - det med spor - rar - na och svär - det; me -
2. Du äd - la mö - i han - del, jag är en man av van - del, en
mas - ten bör - jar vek - na, och al - la gas - tar blek - na, me -

sjun - ger mel - lan kag - gar - na i Ljung - lövs mör - ka bod: Min
lo, me - lo, me - lo - di - kum, det spe - lar i mitt
för - sta klas - sens sjö - kap - ten på Lon - don och Bor - deaux där
lo, me - lo, me - lo - di - kum, då sjun - ger jag: låt

vän — är skön — och god! Han blod. Jag
ha — jar — na — de slå. När gå! Men

vet hans vis — sa ko — sa, då af — to — nen är när, sitt
lan — dar jag vid Pe — kings tull, vid Stock — holms lug — na sluss, då

hjär — ta och sin do — sa han till mitt al — tar bär. D.S.
krä — ver jag för häl — sans skull ett hjär — ta och en buss. D.S.

3.
Den ädla damen svarar:
Bevars, bevars för karlar,
de tränga mina unga år,
att väl jag sucka må,
som böljorna de gå.
Dock skall du ej förtvina,
du stolte man av Kina,
melo, melo, melodikum,
din huggnad skall du få.
Jag är den unga rosen
som doftar friskt bland snus,
konstapeln och matrosen
de vädra kring mitt hus.

4.
Hav tack, hav tack, min sköna,
din godhet vill jag löna,
ditt lov skall flyga seglens väg
från Stockholm till Schanghai,
till neger och malaj.
Var vind jag mött i natten
som söker nordens vatten,
melo, melo, melodikum,
skall sucka vid din kaj.
Så mötas vi bland dosorna
som blänka vid din knut,
mot aftonen, då rosorna
och lyktorna slå ut.